

— Сбогомъ...

— Колко се радвашъ, че си отивашъ, Йоаница! — и изведнажъ сълзи задушиха гласа ѝ, за мигъ тя обори глава, прехапа долната си устна, преглътна страшната скръбъ, следъ това дигна очи — пълни съ любовъ и безгранична преданостъ — обви шията му съ хубавитъ си ръце и цѣлуна като безумна челото, очитъ, устата му.

Внезапно ржкавтъ на хитона ѝ се отметна назадъ и момъкътъ съ ужасъ забеляза върху бѣлоснѣжната ѝ ржка голѣмо тъмно петно.

— Ефросина! Какво е това? Ранена ли си? Какво се е случило?

— Нищо, нищо — и тя изплашена смѣйна ржкава си. Бѣгай, Йоаница... Бѣгай... Страхувамъ се... Бѣгай! Изведнѣжъ страшна мисль го порази.

— Ефросина? Какво си направила...

Жената закърпи прѣсти.

— Не знамъ... Йоаница, бързай... Страхувамъ се... Теофилъ е самъ.

— Ако не ми кажешъ — нѣма да мръдна отъ тука.

— Пресвета Мария! Не знамъ... Той не искаше да пие виното... Гледаше ме така лошо и опасно... Следъ това застана до самата врата и не мръдна вече отъ тамъ. При първия глъчъ щѣше да се втурне вътре. Бѣхъ скрила въ пазвата си — за всѣки случай — кама. Минахъ втори пътъ и изтървахъ обещата си. Той се наведе... Не знамъ какъ стана... Камата се заби до дръжката въ гърба му... Той грохна на земята безъ да продума. О! — и тя закри лицето си съ сгърчени отъ ужасъ прѣсти.

Иваница я стисна силно до сърдцето си.

— Кажи, че азъ съмъ го убилъ. Теофилъ нѣма да те издаде. Но ти? Какъ можа? Тия нѣжни прѣсти... Защо? Нима толкова си ме обичала? Азъ бѣхъ глупакъ, Ефросина.

Поиска му се да стори нѣщо безумно. Нѣкоя пакостъ. Да я грабне съ себе си, да я отнесе въ далечното Търново. Бѣше невъзможно. Да се върне, да остане въ Визансъ, да приеме предложението на василевса. Притѣмнѣ му. Цѣлуна